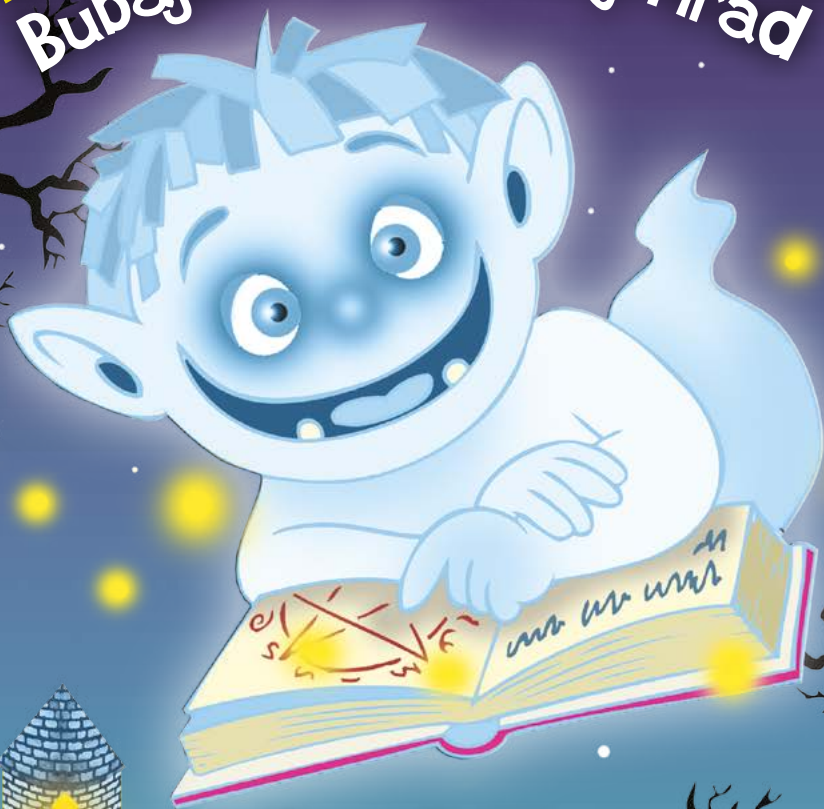

BUBÁKOV

Bubajzlík a tajemný hrad

Renata Petříčková
Michal Vaněček

ilustroval Václav Ráž

bambóok

bamb**oo**k

BUBÁKOV

Bubajzlík a tajemný hrad

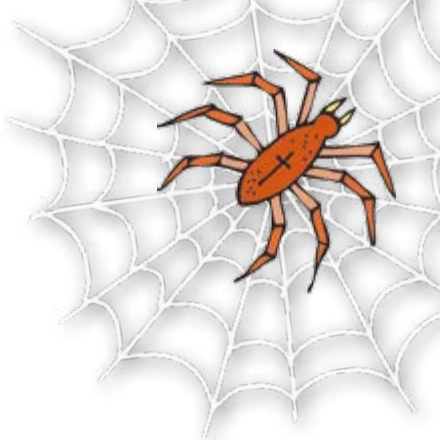
Renata Petříčková
Michal Vaněček

ilustrace Václav Ráž

© Grada Publishing, a. s.
Text © Renata Petříčková, Michal Vaněček
Ilustrace © Václav Ráž

Obsah

- 7** Vylíhl se bubáček
- 12** Bubáček v čarodějně kuchyni
- 17** Bubajzlík v pavoukáriu
- 22** Bubajzlík se potkává s netopýrem Pýrem
- 27** Bubajzlík s Pýrem potkávají Světlušku
- 32** Bubajzlík s Pýrem hledají hradní knihovnu
- 36** Trpaslík v tajemné knihovně
- 42** Bubajzlík s Pýrem nemohou najít Světlušku
- 47** Bubajzlík s Pýrem opět nacházejí Světlušku
- 52** Cesta do vyschlé studny a nalezené křesadlo
- 56** Setkání s Velkým Bubu
- 61** Dopadení Velkého Bubu
- 66** Všichni jsou zvědaví, ale Velký Bubu mlčí
- 71** Trpaslík čte o Velkém Bubu
- 77** Velký Bubu opět nalezen
- 82** Velký Bubu vypráví

Vylíhl se bubáček

Malý bubáček se vylíhne před hradem ve sněhu. Je mu zima a zamiří do hradu. Spadne do teplé čokolády a potkává tři čarodějnice.

Tu temnou zimní noc začalo sněžit velmi potichu. Jeden by si toho ani nevšiml. Dřímající sově na smrku zasněžila hlava tak tiše a jemně, že ji to ani neprobudilo z krátkého nočního snění. Vzbudilo ji až to, že ji začaly nějak studit nohy. Sníh padal do již zasněžené krajiny, na které byste ale lidské stopy hledali marně. Přes dvě stě let tam lidská noha nevkročila. A to se stalo tu noc, tenkrát, bylo to někdy ke konci zimy, kdy se sem dotoulal jakýsi vyhublý tulák. Přespal jednu noc a další noci už se buď nedožil, nebo utekl tak rychle, že to nikdo nestačil zpozorovat. A dalších dvě stě let tam zase lidská noha nevkročí, tak je to.

Za těmi sněhovými hradbami a lehkým oparem ze sněhových vloček stály hradby opravdové. Malý hrad, nenápadný a úplně neznámý. Nejspíš ani není na mapě, protože stojí v místě, které asi nikdo do mapy nakreslit nemohl, protože tam nikdo nikdy nebyl. A té noci se v jedné naváté závěži u toho kamenného hradu vylíhl bubák. To se tak stane, že některý bubák vznikne, jiný se narodí, další vylíhne. A tenhle se vylíhl ze sněhu. Díval se na svět užasle, protože takhle nějak si představoval ráj. Bílé vločky, mezi těžkými mraky občas vykoulí zářící měsíc, aby vytvořil stříbřitou nádheru a... Jé, tamhle je strom – a jak vysoký! A tady další... A tady? Hrad? A svítí se v něm! Bubák se samým úlekem přikrčil do sněhu. Docela se bál, protože co kdyby v tom hradě byli bubáci?

Opatrně se prodíral čerstvým sněhem a u vchodu spatřil podivnou stráž. Seděly tam mouchy. Bylo jich moc. Každá měla na sobě

různobarevný svetr z ovčí vlny. Mžouraly do dvou svíček po stranách hradebních těžkých dveří a ševalily. Byla jim zima. Foukaly si sosáky teplo do dlaní a snily o letním pařáku, skvrnách od sladké limonády, okoralém rohlíku s máslem, starém banánu schnoucím na slunci, nejasných zbytcích jídla a o věcech, o kterých ani není slušné psát, vždyť přece znáte mouchy. Jsou prostě jiné než lidi. A i jiné než bubáci. Na tomhle hradě se jim dařilo náramně dobře.

Malý bubák netušil, že tenhle úplně obyčejný hrad obývají sami podivní tvorové a většina z nich jsou bubáci. I když se vylíhl ze sněhu, už ho trochu záblo celé tělo. A taky záviděl mouchám jejich teplý svetr.

Bubák byl malý a bál se. Hrad na něj shlížel shora do mrazivého sněhu a vzbuzoval v něm pocit bázně. Stejně tak se bubáčkovi nelíbil pocit zimy, který v něm sílil každým okamžikem. Tak rád by zalezl někam do tepla! Když tu ho něco lahodného zašimralo v nose. Z okénka, které vedlo asi někam do podzemí hradu, se linula lahodná a k tomu taková nějaká čarodějná vůně. Jako by to okénko vedlo přímo do čarodějné kuchyně. Ale malý bubák, který se právě vylíhl ze sněhu, nevěděl, co je čarodějné a co ne. Ani chudáček sám nevěděl, že je bubák. On vlastně vůbec nevěděl, co je. Vylíhl se ze sněhu, byl malý a bílý a jeho tlapičky nechávaly ve sněhu téměř neznatelné malinkaté otisky.

Jestlipak mě mouchy, které střeží hrad, pustí dovnitř? Mudroval v duchu. Ale mouchy měly jiné starosti. Hleděly, aby jim neomrzly sosáčky, myslely si na ty své věci, a navíc všema svýma očima malého bílého bubáčka na bílém sněhu vůbec neviděly. A tak milý bubáček hop a skok, protáhl se okénkem za tou lahodnou a hřejivou vůní.

Chtěl se rozhlédnout, kde že se to vlastně ocitl. Jenže jak se protahoval okénkem, uklouzly mu tlapy umáčené od sněhu. A bubáček padal a padal a pak to najednou žbluňklo a on cítil, že se propadá do něčeho teplého a sladkého. Plácal se v tom a viděl, že je to celé čokoládově hnědé. Chutná to moc dobře, pomyslel si v jednu chvíli. Ale plácal jako o život, aby se z toho dostal ven. Vtom ucítil, že ho

uchopila nějaká cizí ruka, vytáhla ho z té hmoty a postavila na stůl. Bubáček si promnul oči zalepené tou čokoládovou dobrotou.

„A ty tady děláš jako co?“ ozval se unavený skřípavý hlas.

„A to je jako co?“ ozval se druhý, trochu pisklavější hlas. Pak se přišouraly nějaké další kroky a ozval se povzdech: „Co je to?“

Ruka začala bubáčkem třást, asi tak, jako když se snaží vyklepat prachovku nebo zašpiněné tričko. Jenže čokoláda nepouští stejně snadno jako prach nebo drobky z rohlíku, a tak sněhový bubák zůstal jaksi tmavý. A co hůř. Jak byl celý studený a promrzlý, čokoláda na něm ztuhla.

Ruka ho postavila na zem, až to břinklo. A břinklo to opravdu rázně, poněvadž se bubák zakymácel, zapraskal a čokoláda se na něm rozloupkla na dvě poloviny. Přesně jako když se rozpadne hnědý Mikuláš v alobalu.

Bubáček zamrkal. Vedle něj byly báječné čokoládové otisky jeho samého. Zepředu – oči, ruce i nos – a zezadu, no, tam víte co... prostě i zezadu to byl bubák.

Nad bubáčkem se sešly troje oči. Zelené jako smaragdy. Byly to tři podivné dámy s vlasy jako dráty a maličko skřípavými hlasy.

Bubáček v čarodějně kuchyni

Bubáček se seznamuje s Jitrnicí, Metrnicí
a Drátenicí. Poznává nenažraného Mňamika
a dostává jméno Bubajzlik.

„**N**o fíha!“ ozvalo se trojhlasně.
„Teda, dámy, tohle je opravdu paráda!“ řekla jedna té
druhé i té třetí. Bylo těžké je nějak rozeznat, všechny tři
totiž vypadaly, jako když si z oka vypadnou.

„Hele, že tě sem poslal ten koumes z hladomorny, že jo?“ píchla do
bubáčka pichlavým prstíčkem ta druhá.

„Že jo?“ píchla ho třetí z druhé strany.

Bubáček byl celý zmatený. Netušil, že se ocitl v hradní čarodějně
kuchyni, ve které se nevařilo obyčejné jídlo, ale vynalézaly se tam deli-
katesy první kategorie. Delikatesy druhé kategorie se vařily v obyčejné
kuchyni a třetí kategorie neexistovala. Ale tu prý jedí lidé, podivní tvo-
rové žijící někde na druhém konci světa nebo tak nějak, tradovalo se.

Koumes z hladomorny? Kdo je to? Bubáček koktal, a než se
vykoktal, vzala ho jedna z drátovlasých vynálezkyň za sněhový
kožíšek a odnášela ho kamsi vrátit tomu koumesovi.

Bubák jen zoufale zíral, jak jej ta podivná paní se zelenýma očima
nese z kuchyně pryč kamennou chodbou dolů. Třásl se strachy, protože
toho za tu krátkou dobu od svého vylíhnutí zažíval až příliš mnoho.
Ze zoufalství okusoval zbytky čokolády ze svého bílého kožíšku, což
ho trochu uklidnilo.

Konečně došli dolů, kde chodba končila mříží. Bubáček zamžou-
ral do přítmi temné kobky. Zelenooká paní prostrčila kostnatou ruku

s bubáčkem mříží a zakřičela: „Tohohle bubajzlíka jsi poslal do kuchyně zase ty?“

Bubáček nic nechápal. Že by se jmenoval Bubajzlík? Vlastně ani nevěděl, jaké má jméno. Bubák, když se vylíhne, nemá jméno. To mu musí teprve dát nějaký jiný bubák.

Bubáček se v přítmí rozkoukal a najednou viděl, jak se v koutě něco pohnulo. Bylo to nějaké strašidlo. Tlusté a chlupaté. Povystrčilo hlavu, zahledělo se na bubáčka a pravilo: „Žádného bubajzlíka jsem neposlal.“

Paní si otočila bubáčka zase k sobě a zeptala se: „Kde ses tu teda vzal, bubajzlíku?“

Bubáček pokrčil rameny. Ale byl rád, že už má jméno. Bude tedy Bubajzlík, když mu tak ostatní říkají.

„Kde to jsem, paní?“ zeptal se tiše.

„Kde?“ zasmála se ta zelenooká. „Přece na Bubákově! My tři tam v kuchyni vaříme pro celý hrad. A tuhle strašidlo Mňamík nám chodí vyjídat kuchyni, tak ho radši necháváme v hladomorně.“

Strašidlo Mňamík v koutě jen smutně povzdychlo a pohladilo si břicho.

„Jenže on, mizera, je pěkný koumes, občas pošle nějaké menší strašidlo, aby mu přineslo něco k jídlu,“ podívala se zelenooká pátravě na bubáčka.

„Mě nikdo neposlal,“ zavrtěl hlavou bubáček, „já jsem se před chvílí vylíhl ve sněhu.“

Zelené oči hradní kuchařky zjihly.

„Úplně čerstvý sněžný bubajzlíček?“ přivinula si čarodějnice bubáčka do náručí. „Tak to máme na hradě nový přírůstek!“

„Mně říkají kamarádi Mňamidlo,“ ozval se z kouta Mňamík. „Ale Mňamík je kratší,“ dodal.

Drátovlasá dáma po něm hodila trošku jedovatý úsměv a cukrovala očima na bubáčka. A tak měl ten vypasený Mňamidlo smůlu. Než bys řekl švec, pravila cosi v tom smyslu, že „dobře a nazdar a měj se tu

hezky“ – a už odnášela sněhového bubáčka zpátky do své kuchyně. Mňamidlo se stočil do klubička na kamenné podlaze a opět usnul.

Děťátko, miminečko, bubátečko – to už tady nejméně tři sta let nebylo!!! Jak jen mě mohlo napadnout vracet ho tomu ňoumovi chlu-patému! Dupala čarodějnice dlouhou hradní chodbou, až se stěny otrásaly. Roztřepené šaty za ní vlály a už už se viděla, jak bude o tohle stvořeníčko pečovat. To si s holkama užijou!

Holky už čekaly, u dřevěného stolu vedle kotle s čokoládou živě rozhazovaly rukama a jedna byla rozčilenější než druhá. Před sebou měly ty dvě půlky čokolády, které spadly z malého bubajzlíka. Poněkud se zpožděním je totiž napadlo, jak báječná to je věc. Protože když se ty dvě poloviny spojí a slepí čokoládou, vznikne kopie bubáčka. To je pochoutka první kategorie!!!

„Je to bubátečko!!! Úplně nové, krásné, čerstvoučké, ještě voní...“, šveholila čarodějnice, když přispěchala zpět do čarodějné kuchyně.

„No proto...“, vyskočila jedna z nich od stolu a hned se strhla bouřlivá debata. Jestli ho uložit do postýlky a pečovat o něj sladkým mlékem a čokoládou, nebo ho postavit na podstavec do poličky nad kotlem a používat jako kuchyňskou pomůcku pro výrobu čokoládových figurek. Bubáček z toho měl oči navrch hlavy.

„Tííicho, ženský!“ zavelela ta, jež ho držela v náručí. Vylíhla se totiž kdysi jako první, a tak když došlo k nějakému sporu, musela mít poslední slovo. Postavila bubajzlíka na stůl a vážně pravila: „Tak aby bylo jasno, tohle mládě musíme v první řadě vychovat. Pokud se mu líbí čokoládová koupel, bude nám pomáhat vyrábět figurky. Ale na starost si ho vezmu já – a basta! Jmenovat se bude Bubajzlík.“ Pak natočila bubáčka směrem ke svým sestřám a pravila: „Já jsem Metr-nice, tamhleto je Drátenice a tamto Jitrnice.“

Načež té jedné zatikalo levé oko a ošila se ramenem: „Nejsem Jitrnice“, zamumlala. Tohle jméno jí byl vážně strašák dlužen, a to všechno jenom proto, že se nestihla vylíhnout včas a tohle jméno na ni zbylo. Ďobala prstíčkem do čokoládové polevy a tvářila se smutně.

Bubajzlíkovi bylo té paní trochu líto. A jak se tak na ni díval, Jitrnice se na něj taky podívala, její zelené oči maličko zjihly a podržala ho prstíčky pod bradou.

„Mně se Jitrnice líbí,“ řekl.

„Vážně?“ zašveholila na něj překvapeně. „Tak to jsi asi první,“ usmála se a znovu ho pošimrala pod bradou. „Tak já ti udělám horskou čokoládu s mlékem,“ řekla a za chvíli už rachotila hrníčky a nalévala mléko.

Bubajzlík v pavoukáriu

**Kam s Bubajzlíkem? Do pavoukária,
aby mu pavouci utkali hebounkou postýlku!
Bubajzlík se dozvídá, že je strašidlo.
Netopýr Pýr má s Bubajzlíkem tajné úmysly.**

Mezitím Metrnice s Drátenicí řešily, kam s Bubajzlíkem. Aby tam bylo teploučko, heboučko a neměly to z kuchyně daleko. U toho si Bubajzlíka střídalý v náručí a každá ho otlapkávala prstíčky a prohrabovala se mu ve sněhové srsti. A to bylo táááák příjemné!

„Do pavoukária,“ navrhla Jitrnice a olízla si prst, když u hrnce zkoušela, je-li čokoláda správně horká. Byla skvělá, teplounká a sladká.

To byl nápad! Hned vedle čarodějně kuchyně bylo báječné pavoukárium, kde pavouci snovali různé kuchyňské utěrky, ubrusky a krajkové ubrusy – a to by bylo, aby neusnovali bubáčkovi nějakou krásnou postýlku. A bubáček to k nim bude mít jen přes jedny dřevěné dveře. Jitrnice zaklepala na malá dvířka v rohu kuchyně.

„Vstupte, ale opatrně, pracujeme...“ ozval se pisklavý hlas.

Jitrnice držela v jedné ruce malého Bubajzlíka a druhou rukou opatrně otevřela dveře. Bubáček jen zíral s otevřenou pusou. Vstoupili do místnosti, kde byla fůra nejrůznějších tkacích, šicích a jiných neznámých strojů. Mezi všemi těmi stroji pobíhali osminozí obrovští pavouci. A na těch strojích tkali, sprádali, šili všechno možné i nemožné pro celé strašidelné obyvatelstvo hradu Bubákov.

V rohu místnosti seděli pavouci, kteří pěkně osmi nohama a rukama skládali již vyrobené strašidelné košilky, ponožky, čepičky, hábity, šálíčky a hromadu dalších věcí.

Všude se to hemžilo jemnými hedvábnými vlákny, látkami, ale hlavně pavouky. Jako by mezi stroji na osmi nohách tančili. Pracovali tak rychle a s takovou lehkostí, že Bubajzlík jen udiveně pozoroval to pavoučí hemžení.

„Potřebujeme postýlku tady pro Bubajzlíka,“ usmála se Jitrnice na pavouka, který měl asi celou tu dílnu na povel.

Vrchní pavouk mávl dvěma rukama a celá dílna se ve chvílce zastavila. Pavouci přišli blíž a zvědavě bubáčka okukovali.

„Postýlku?“ zopakoval vrchní pavouk. „To by neměl být problém.“

„A nepotřebuje taky strašící košilku na spaní?“ ozval se pavouk, který v rohu skládal košile.

„Ať si zkusí tuhle,“ podal jednu zbrusu novou košilku Jitrnici.

Bubajzlík si v mžiku natáhl košilku. Padla mu jako ulitá.

„Tak,“ usmála se Jitrnice, „to se ti bude spinkat, co?“

Bubáček byl jako u vytržení, jak hebouká ta košilka byla. Tak takhle si spí strašidýlka? V tak hebkých postýlkách a ještě oblečení do takové vatičky! Úplně nejradši by šel spát, ale Jitrnice mu spát nedala. Ani náhodou.

„Na spaní času dost,“ řekla Jitrnice, „ty jsi čerstvě vylíhnutý a nevíš, co a jak. Tak než nám tady pavouci pro tebe utkají postýlku, já tě provedu po hradě Bubákově a seznámím tě se všemi jeho obyvateli.“

Byla temná noc a za zdmi hradu stále potichu padal sníh. Sova, která venku podřimovala, se zrovna probudila, byla jí zima na nohy, a tak si oklepala jemnou prachovou sněhovou peřinu z hlavy a tiše vzlétla. Snášela se na sněhobílých křídlech ztichlou krajinou a opatrně klouzala mezi stromy v naději, že si uloví nějakou zbloudilou zkřehlou myšku. Zrovna trošku nabrala výšku, když tu potkala netopýra Pýra, který se právě vracel z jakéhosi netopýřího zimního srazu. Už dlouho si na něj brousila zobák, ale dneska si jen protáhla zkřehlé nohy a usoudila, že toho netopýra si nechá na letní horké noci... Dobře udělala, netopýr byl neméně zmrzlý a v břichu by ji moc nezahřál. Jen co usedl na hradní okno v přízemí hradu,

protřel si křídly zmrzlé netopýří uši a protáhl se malou skulinou do svého tajného úkrytu.

„Mám uši jak rampouch,“ postěžoval si nahlas a dostal chuť na mlsání horké čokolády. Na rozeřtání uší je totiž výtečná. Vydal se tedy dlouhou chodbou do čarodějně kuchyně. A jak si tak šustil křídly a cvakal promrzlými nohama po podlaze, vyřítla se proti němu Jitrnice s něčím maličkým v náručí.

„Co je to za divnou sněhobílou kouli s očima?“ řekl si tiše pro sebe a rychle se přitiskl za jeden z kamenných sloupů. Jde-li se tajně na čokoládu, nesmí se být vidět! Jitrnice se na chvíli zarazila, poněvadž slyšela něco jako zvonivé cupkání zmrzlých netopýřích nohou, ale pak si řekla, že se jí to asi zdálo, a pokračovala dál.

A najednou Pýra něco napadlo. Odložil na chvíli kradení čokolády a kradl se nenápadně za Jitrnicí. Jak uviděl toho malého bubáčka,